

Meleg, nyári napokon nem szívesen gondolunk a téli hidegre, fagyra, pedig dolgozni, építeni akkor is kell. A szegedi levéltár-könyvtár építésén sok gondot okozott az épület belsejében a betonozás, a téliítés ellenére is fáztak a szerelők és építők. A DÉLÉP központifűtés-szerelő brigádja a napokban kezdte el a kazánház és a belső központi fűtés szerelését, hogy majd a hideg napokon is melegben dolgozhassanak. A budapesti Fém-munkás Vállalat szerelői az épület belső termeiben dolgoznak, az ablakok és üvegfalak fémkereteit állítják össze. Képünkön: a tetőn a DÉLÉP „Árpád vezér” szocialista brigádjának kőművesei dolgoznak

Piacozók — kicsiben és nagyban

Régebben nem értettem, miért kell fél kiló paprikáért, kisüvegnyi málnáért végigjárnia A.-nak a Marx téri piac minden árusorát. Hússzor is megkérdezi, „hogya a meggy?” — aztán visszamegy, ahol legelőször érdeklődött. Kezdem már belátni: *igaza van*. Pár forinttal olcsóbban vesz meg mindent, s maga válogat, nem úgy, mint az ABC zöldségespultjánál, ahová, ki tudja, hány kézen át jutott el, s hány órával szedés után az áru. Hogy mibe kerül, az sem mellékes.

A szegedi piacnak nemcsak a forgalma nagy. A vonzáskörzete is. Egy-egy szombati heti piacon, így júniustájt nem ritka, hogy kétezer árus kínálja portékáját. Ha olvasóink tegnap reggel jártak a Marx téren, láthatták a később érkezőket, akiknek meg kellett elégedniük egy fél áruaszttal. Eppen ezelő mágyarázható, hogy már nem csupán a szerdák és szombatok „hangosak” a Marx téren, hanem a megelőző napok is.

Az történt ugyanis, hogy a termelők egyre korábban érkeztek a piacra, hogy hajnalban nagyobb tételben adhasák el árujukat — jó részét *viszonteladókna*, vidékről érkező zöldség- és gyümölcskereskedőknek. Aztán a hajnalból éjszaka, tavaly már kedd—péntek délután lett, s mára ott tartunk, hogy a hetipiacos napokat megelőzően 24—36 órával is lehet üzletet kötni: kialakult a nagybani piac.

A városi tanács szolgáltató üzeme a szegedi piacok gazdája — két év óta a *nagyterteles árucseré segítője* is. Tapasztalataik szerint ugyanis a város zöldség- és gyümölcsellátásának nem ártott, sőt! a termelői kedvet még fokozta is, hogy most már érdemes Szegedre jönnie annak, akinek öt zsák uborkája, tíz láda őszibarackja érett be egyszerre. Nem kell ugyanis különként szétmérnie, vagy lényegesen olcsóbban átadnia a helyi felvásárlónak — eladhatja egyben is, napi piaci áron. *Kik veszik meg?* Persze nem a háziasszonyok. Zöld-

ségek Siófokról, Dorogról, Esztergomból, Komlórol. Olyan városokból, amelyek környékére nem jellemző a zöldség- és gyümölcs-termelés vagy amelyek iparvidéki, idegenforgalmi központok.

Pénteken délbén Molnár Károly sajszertpéteri zöldségkereskedő utánfutós személyautója indulásra készen állt a Marx téri parkolóban. Csaknem 700 kilométert utazik, hogy vevőinek szombaton szegedi paprikát, paradicsomot kínálhasson. Sajószentpéter háziasszonyai különben nem főznenek lecsót. Nem találja a közelebbi östermelőt? Dehogynem. Csakhogy: — *A szegedi piacon meg lehet bízni. A zsák alján is ugyanolyan a krumpli, mint a tetején. Ismerjük egymást, a két mázsáról mérés nélkül is elhiszem, hogy pont annyi. Ez másutt elképzelhetetlen. Itt árus és vevő nem ellensége egymásnak.*

Torma Károly, a szolgáltató üzem megbízott vezetője megnyugtató: ne féltsem a szerdai—szombati piac felhozatalát, a kedd—pénteki nagybani felvásárlók nem veszélyeztetik azt. Tavaly a nyári hónapokban a piacon elkelt árumennyiségnek átlagosan 15 százalékát vetették meg így, nagy tételben. Elénkebbé is vált az üzleti szellem, az árak pedig rugalmasabban alakulnak. A vevőnek most már érdemes alaposabban körülnéznie, mit, kitől és mennyiért vesz meg. Csak a Marx téren Zöldért, Afész, magánkezeskedői és kistermelői árakat hasonlíttanak össze. Egy példa: pénteken a Zöldért és az árusok 8—10, az Afész 12, Hódi László kereskedő 14, a kofák 10—14 forintért adták az újbungonyát, szombaton az átlagos ár 7—10 forint között mozgott. Cigánymeggyet Hódiéknál 12-ért, a Zöldértnél 18—28 forintért, a kofáknál 15 forintért lehetett kapni — persze a minőségtől is, de az üzletpolitikai szempontoktól is függően.

A szolgáltató üzem dolgozó pontos kimutatást készítenek a piaci forgalomról — vasárnapi piaci tájékoztató is erre alapoz. Átlagos árat

közlünk most is, s egyúttal felhívjuk olvasóink figyelmét arra, hogy a Figyelő című hetilapban megtalálhatják a nagyobb városok összehasonlító piaci árait is: *A szegediek az olcsóbbak közé tartoznak.* Tegnap például az élő csirke kilója 40—41, az élő tyúké 38, a pulykéé 53—54, a kacsaé 50 forintba került. A tojást 1.40—1.50-ért adták. Az újbungonya 7—10, a régi 5—6 forintért kelt. A répi csomója 2.50—5, a pertrezelemé (kevesebb van, mint tavaly!) 2—8 forintért talált gazdára. A vöröshagyma kilója 12, a fejes káposzta (a bő termés ellenére) 5—7, a kelkáposzta 10—14, a karfiol 12—14, a paradicsom 28—35 forintért kelt — az idén később kezdődött a szezonja. A hegyes paprika már olcsóbb (egy forint darabja), a töltényvaló 2—3 forint. Négyöt forint a főzőtök, 6—10 az uborka kilója. A zöldbab ára 28—30, a zöldborsóé (kevés van már) 30 forint. A retek és a zöldhagyma csomója 2—3 forint. Megjelent a nyári alma — 10 forintért. Körtét 20, cseresznyét 14—20, meggyet 12—25, őszibarackot 20—30 forintért lehetett kapni, eper alig volt: 20—25 forintos áron. A málnát 30—35, a ribizlit 16—18, az egrest 12 forintért kínálták a tegnapi piacon. Egy érdekesség: tavaly ilyenkor már volt sárgabarack, most még nincs. Hiába, az időjárásra nem vonatkoznak a piaci törvények...

P. K.

A valóságra építve

Illúziókat oszlató, következetesen valóságföltáró az a közlemény, amely az MSZMP Központi Bizottságának legutóbbi üléséről a tegnapi lapokban a közvélemény elé került. A párt vezető testülete az időszerű nemzetközi kérdések áttekintése után azokat a tapasztalatokat tárgyalta meg, amelyek az idej népgazdasági terv eddigi teljesítéséből levonhatók, valamint külgazdasági kapcsolataink alakulását, fejlesztését illetik. Jöleső tudattal nyugtázhatjuk azt a legfőbb megállapítást, hogy a magyar nép kiegyensúlyozott belpolitikai légkörben, céltudatosan dolgozik az idej terv valóra váltásán. Mégis szembe kell néznünk mindazzal, ami ezt a szorgos munkát leronthatja vagy legalábbis befolyásolhatja. Főként azokkal a világgazdasági tényezőkkel, amelyekről az elmúlt esztendő során meg kellett tanulnunk, hogy nem táplálhatunk velük kapcsolatban semmiféle illúziókat.

Még jó egy évtizede ugyanis élt a közhangulatban az az alapjában véve bizalmat jelentő, ám hamis hit, hogy a szocialista népgazdaságot nem érintik a világgazdasági változások, s mi ezektől függetlenül is mehetünk a magunk útján. Időközben aztán kiderült, s különösen az 1973—74-es nagy olajárrobbanás ébresztett rá mindenkit, hogy sem tőkés, sem szocialista országban nincs mód az ilyesmit figyelmen kívül hagyni, mivel ezek a gazdasági tényezők a külpiaci értékesítésnek a javításában határozza meg, ezenkívül takarékoskodásban energiával és anyagokkal, a beruházási tevékenység mérséklésében, a teljesítmények és a bérek összehangoltabb alakításában, a jobb szervezésben, a nagyobb kezdeményező-készségben, a kereslethez való jobb alkalmazkodásban. Ha jól meggondoljuk: ezek a legfontosabb követelmények kinek-kinek szólnak a maga posztján, legyen akár a gazdasági irányítás, akár a közvetlen termelés részese, magyarán szólva, legyen igazgató vagy kétkézi munkás, egyaránt nyújtsanak alkalmat a közös cselekvésre. S ehhez csak biztatón járul hozzá és a közös erőfeszítések értelmét húzza alá a Központi Bizottságnak az a kifejezett meggyőződése, hogy „az 1982. évi tervben foglalt feladatok népnép egységes akaratával, cselekvő összefogásával, jobb munkával az adott feltételek mellett is teljesíthetők”.

dunk-e alkalmazkodni a külgazdasági környezethez, vagyis egészen hétköznapi konkrétussággal szólva mennyiben tudjuk például javítani az export gazdaságosságát, piacot biztosítani mindenütt, szocialista és tőkés országokban, ellátva a hazai igényeket is.

E célok még jó ideig nagyobb erőfeszítéseket kívánnak a korábbiaknál. És ezt nem is kell eltitkolnunk. Sőt, mindenkinek meg kell értenie, hogy ha csak ugyanannyit akarunk elérni, mint akár 4—5 évvel ezelőtt, akkor sokkal többet és főleg okosabban kell tennünk most a változott külső viszonyok közepette, amikor világszerte drágultak az alapanyagok, az energiahordozók, s a kereskedelmi forgalom lassúbb, nem is szólva a normális nemzetközi gazdasági együttműködést bénító, ismeretes nyugati diszkriminációs lépésekről. Mit tehetünk? A párt vezető testülete a legfontosabb teendőket a gazdasági hatékonyulásnak és a külpiaci értékesítésnek a javításában határozta meg, ezenkívül takarékoskodásban energiával és anyagokkal, a beruházási tevékenység mérséklésében, a teljesítmények és a bérek összehangoltabb alakításában, a jobb szervezésben, a nagyobb kezdeményező-készségben, a kereslethez való jobb alkalmazkodásban. Ha jól meggondoljuk: ezek a legfontosabb követelmények kinek-kinek szólnak a maga posztján, legyen akár a gazdasági irányítás, akár a közvetlen termelés részese, magyarán szólva, legyen igazgató vagy kétkézi munkás, egyaránt nyújtsanak alkalmat a közös cselekvésre. S ehhez csak biztatón járul hozzá és a közös erőfeszítések értelmét húzza alá a Központi Bizottságnak az a kifejezett meggyőződése, hogy „az 1982. évi tervben foglalt feladatok népnép egységes akaratával, cselekvő összefogásával, jobb munkával az adott feltételek mellett is teljesíthetők”.

Nagy jelentőségű megállapítás és perspektíva ez mindannyiunk számára. Különösen oly korban, amikor — mint a közleménynek a külpolitikai fejezete megállapítja — a nemzetközi helyzet változatlanul feszült. Alapvetően azért, mert az imperializmus szélsőséges körei agresszív politikát folytatnak, s katonai erőfölényre törekcsenek. A mi oldalunkon viszont — azon túlmenően, hogy a Szovjetunió, a szocialista közösség újabb és újabb kezdeményezéseket tesz az enyhülés eredményeinek a megőrzésére, a fegyverkezési verseny megállítására — az a törekvés mutatkozik meg: építsük tovább a nemzetek közötti a békés gazdasági kapcsolatokat. Ezek ugyanis a kölcsönös előnyök alapján stabilizáló hatást gyakorolnak a nemzetközi viszonyok alakulására. Hazánk, s a szocialista országok többsége kiváló példáját adta e szándék gyakorlati megnyilvánulásának a KGST legutóbbi, Budapesten lezajlott ülészakán. Mintegy demenstrálva is azt, miként összpontosíthatjuk erőfeszítéseinket a közös békés építésre, szemben az imperializmus legreakciósabb köreinek nyomásával, melyek befagyasztani szeretnék a kölcsönösen előnyös gazdasági kapcsolatokat. A mi politikánk viszont a békés egymás mellett élés jegyében, társadalmi rendszertől függetlenül, változatlanul kész az együttműködés kiszélesítésére, ha a partnereink és népnép érdekeinek egyaránt megfelel. Kitűnik ez az elmúlt hetek diplomáciai mozgásaiból éppúgy, mint a közeli hetek már jórészt bejelentett, várható államközi eseményeiből, a baráti látogatások, tárgyalások sorából.

A Központi Bizottság értékelésének szellemében mindent egybevetve: a realitás, a valóság erős talaján — jóllehet illúziók nélkül, de a külső és a belső feltételekhez biztosabban alkalmazkodva — haladhatunk tovább céljaink felé.

János ünnepély a Népligetben

Szombaton, a Népligetben rendezték meg a Nyomda-, a Papíripar és a Sajtó Dolgozóinak János-napi ünnepélyét. Lassan közel másfél évszázada, hogy Gutenberg Jánosra emlékezve először ünnepelték meg a nyomdászok ezt a napot. Az országos szakmai találkozó egyben egész napos

vidám programot is kínált a résztvevőknek és családtagjaiknak. A építők sporttelepén reggeltől különféle kulturális rendezvényekkel és sportversenyekkel szórakoztatták a közönséget. Az eddigi hagyományoknak megfelelően belépődíjából származó bevételt a szakszervezet szociális célokra használja fel.

Csőgyári felújítás

A kivitelezők és a beruházók összehangolt munkájával, az előírt költségkereteken belül, határidőre megvalósult a Csepej Vas- és Fém-művek csőgyári, úgynevezett szintartó beruházása. A három és fél évvel ezelőtt megkezdett beruházás 1 milliárd 350 millió forintba került. Ez idő alatt a csőgyár területén 60 új létesítményt építettek fel, úgy, hogy a munkálatok közben

egyszer sem állították le a csőtermelést. A kivitelezésben 20 hazai és 10 külföldi szocialista és tőkés országbeli cég vett részt, mint vállalkozó, vagy gépszállító. A beruházás fővállalkozója a Csepej Vasmű volt. A beruházás eredményeként lényegesen csökkent a nehéz fizikai munka a csőgyártás során, és megteremtették a feltételeket a gyártmány-szerkezet további korszerűsítéséhez.